

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 274/06-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. septembra 2006 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. D. B., B., zastúpeného JUDr. Ing. V. Č., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 96/03 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. D. B. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. februára 2006 doručená sťažnosť MUDr. D. B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 96/03.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že 9. mája 2003 podal Okresnému súdu Bratislava I žalobu proti Slovenskej republike o náhradu škody. Uvedený súd postúpil vec podľa sťažovateľa „... na miestne nepríslušný súd Okresný súd v Trnave a zákonnou sudkyňou sa stala sudkyňa JUDr. Z. Z. (...)

Po 2-rokoch a 4-mesiacoch malo dôjsť k súdnemu prejednávaniu veci pod sp. zn.: 18 C 96/03.

Ale právny zástupca Generálnej prokuratúry SR JUDr. F. oznámil súdu v Trnave, že proti navrhovateľovi je vedené konanie o právnej spôsobilosti pod sp. zn.: Ps 12/04.

Toto sudkyňa Z. vzala na vedomie a konanie 18 C 96/03 prerušila“.

V sťažnosti sa sťažovateľ zmienil aj o tom, že podal „... sťažnosť na subjektívne prieťahy v konaní 18 C 96/2003 dňa 30. 09. 2005, doteraz bez reakcie predsedu OS Trnava.

Sťažovateľ podal opakovanú sťažnosť dňa 04. 01. 2006, zase bez reakcie predsedu súdu“.

Na základe týchto skutočností sa sťažovateľ domáhal, aby ústavný súd vo veci samej rozhodol nálezom, že jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov bolo v predmetnom konaní porušené, a zároveň žiadal, aby ústavný súd uložil porušovateľovi jeho základného práva uhradiť mu sumu 10 miliónov slovenských korún ako „... finančnú satisfakciu vo výške 10,000.000.- Sk“, a tiež to, že „Okresný súd je povinný vo veci 18 C 96/03 konať bezodkladne a bez prieťahov“.

Vzhľadom na svoju nepriaznivú sociálnu situáciu sťažovateľ zároveň požiadal, aby mu bol v konaní o jeho sťažnosti ústavným súdom ustanovený právny zástupca z radov advokátov.

Sťažnosť bola doplnená podaniami sťažovateľa doručenými ústavnému súdu 30. mája a 14. júla 2006, súčasťou ktorých bolo splnomocnenie sťažovateľa na jeho zastupovanie advokátom v konaní pred ústavným súdom, kópia rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu (ďalej len „ESLP“) sp. zn. 57678/00 z 27. júna 2006

a sťažnosť na zbytočné prietahy v konaní z 10. apríla 2006, v ktorých žiada, aby okresný súd rešpektoval citované rozhodnutie ESLP a uhradil sťažovateľovi trovy konania.

Ústavný súd zistil, že citované rozhodnutie ESLP nemá súvislosť s namietaným porušením základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy pred ústavným súdom.

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Pri skúmaní opodstatnenosti sťažností, ktorými sa namieta porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, prihliada ústavný súd na doterajšiu dĺžku konania a na to, že odmietnuť sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú môže okrem iného v prípade, keď zistí, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré možno kvalifikovať ako „zbytočné prietahy v zmysle uvedeného článku ústavy (napr. I. ÚS 57/01, II. ÚS 199/02, IV. ÚS 296/04). Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na v zákone ustanovené lehoty na vykonanie toho - ktorého úkonu súdu alebo iného štátneho orgánu. Pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd na takéto lehoty síce prihliada,

ale ich nedodržanie automaticky nevyvoláva porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci.

Vychádzajúc z uvedeného, z predloženej sťažnosti, ako aj z informácií získaných zo súdneho spisu okresného súdu vo veci sp. zn. 18 C 96/03 a vyjadrenia jeho predsedu z 30. júna 2006 ústavný súd zistil, že napadnuté konanie začalo na základe žaloby sťažovateľa o „*Poskytnutie primeraného zadošťačenia – satisfakcie a náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch za diskriminačné správanie štátu Slovenská republika voči žalobcovi*“, ktorá bola doručená 9. mája 2003 Okresnému súdu Bratislava I, ktorý vec postúpil okresnému súdu 10. júla 2003.

Dňa 9. októbra 2003 sťažovateľ nesúhlasil s postúpením veci a vzniesol námietku zaujatosti proti sudcom okresného súdu.

Dňa 26. novembra 2003 okresný súd vyzval sťažovateľa na konkretizáciu tejto námietky a 9. februára 2004 výzvu zopakoval. Sťažovateľ vyjadrenie doručil okresnému súdu 24. februára 2004. Dňa 5. apríla 2004 sťažovateľ doplnil svoje vyjadrenie a rozšíril petit žaloby. Dňa 9. júna 2004 okresný súd vyžiadal spis a 15. novembra 2004 vyzval žalovaných na vyjadrenie k žalobe.

Dňa 17. januára 2005 sťažovateľ žiadal okresný súd, aby mu zaslal vyjadrenia žalovaných, ku ktorým zaujal sťažovateľ stanovisko 8. februára 2005. Dňa 5. apríla 2005 okresný súd určil termín pojednávania na 6. jún 2005, na ktorom sťažovateľ opätovne rozšíril žalobný návrh a odročil pojednávanie na 12. september 2005. Dňa 13. júna 2005 sťažovateľ doručil zmenu petitu a doplnenie žalobného návrhu. Dňa 12. septembra 2005 okresný súd vypočul účastníkov a konanie prerušil do právoplatného skončenia konania vedeného Okresným súdom Bratislava II pod sp. zn. Ps 12/04. Dňa 21. novembra 2005 podal sťažovateľ odvolanie proti uzneseniu o prerušení konania. Dňa 13. decembra 2005 bol spis postúpený Krajskému súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“), ktorý rozhodnutie okresného súdu potvrdil a spis 9. júna 2006 vrátil okresnému súdu. Dňa 4. júla 2006 sťažovateľ doručil okresnému súdu rozhodnutie ESLP a 11. júla 2006 okresný súd ustanovil

tlmočníčku na preklad tohto rozhodnutia. Spis okresného súdu bol doručený ústavnému súdu 21. júla 2006.

Ústavný súd posúdil všetky úkony okresného súdu a z jeho zistenia vyplýva, že okresný súd bol v právnej veci sťažovateľa nečinný iba v období od postúpenia veci z Okresného súdu Bratislava I (10. júla 2003) do 26. novembra 2003, keď vyzval sťažovateľa na konkretizáciu námietky zaujatosti vznesenú sťažovateľom 9. októbra 2003 proti sudcom okresného súdu. Toto obdobie predstavuje prieťahy v trvaní 4 mesiacov a 16 dní. V inom období ústavný súd nezistil, až do vydania tohto rozhodnutia zbytočné prieťahy v činnosti okresného súdu. Ústavný súd ďalej konštatuje, že Okresný súd Bratislava I od postúpenia veci okresnému súdu (10. júla 2003) do podania sťažnosti ústavnému súdu (28. februára 2006) vykonával úkony priebežne, odstraňoval nedostatky podaní sťažovateľa týkajúce sa návrhov na vylúčenie sudcov okresného súdu, dal žalovaným žalobu na vyjadrenie a návrhy na zmenu jej petitu a dvakrát (v júni a septembri 2005) uskutočnil pojednávania, na ktorých vykonal dokazovanie. Takisto treba uviesť, že podania sťažovateľa v napadnutom konaní vykazovali aj procesné nedostatky (nejasnosť a nezrozumiteľnosť obsahu žaloby, ktorá bola viackrát doplňovaná a zároveň bol menený i jej petit, napr. v apríli 2004 a dvakrát v júni 2005). Ústavný súd tiež poznamenáva, že po prerušení konania 12. septembra 2005 a zaslaní spisu krajskému súdu (december 2005) v dôsledku podaného odvolania sťažovateľom sa tento spis nachádzal na krajskom súde 6 mesiacov.

Ústavný súd poukazuje na svoje predchádzajúce rozhodnutia, v ktorých opakovane vyslovil, že „Ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe nemusí ešte zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (I. ÚS 42/01, III. ÚS 91/04).

Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01, I. ÚS 92/03).

Na základe uvedeného ústavný súd preto sťažnosť v časti smerujúcej proti postupu okresného súdu v konaní sp. zn. 18 C 96/03 odmietol ako zjavne neopodstatnenú vzhľadom na to, že podľa jeho názoru, aj keď doterajší priebeh konania pred označeným súdom nebol celkom bez prietáhov, ktoré by bolo možné označiť za zbytočné, tieto by nezakladali reálnu možnosť vyslovenia porušenia základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Ústavný súd v závere pripomína, že citované rozhodnutie ESĽP, ktorým boli porušené práva sťažovateľa, sa nevzťahuje na konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 18 C 96/03.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. septembra 2006